

vahu náhradního pensijního zařízení (viz § 65 odstavec první, poslední věta) a jen proto, aby nebyli snad poškozeni zaměstnanci, kteří byli již dříve pojištěni náhradní smlouvou, stanovil v § 93 odst. (1), že jeho ustanovení mají obdobnou platnost pro pensijní pojištění, provedené náhradní smlouvou, uzavřenou podle § 66 zákona ze dne 16. prosince 1906, čís. 1 ř. z. na rok 1907, po případě čís. nař. ze dne 25. června 1914, čís. 138 ř. z.

Čís. 12341.

Výhrada, že pro smlouvu jest použití určité formy (§ 884 obč. zák.), musí se státi před ujednáním smlouvy nebo při něm; dodatečná dohoda nestačí.

(Rozh. ze dne 9. února 1933, Rv I 1287/31.)

Žalobce, kapelník, tvrdě, že uzavřel se žalovaným majitelem taneční síně hudebnickou smlouvu, domáhal se na žalovaném náhrady škody, ježto žalovaný ustoupil od uzavřené prý smlouvy. Žalovaný namítl, že k uzavření smlouvy nedošlo, ježto nebyla dodržena písemná forma, jak bylo dojednáno. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatel marně brojí proti závěru odvolacího soudu, že mezi stranami nedošlo k pevnému dojednání smlouvy o angažování žalobce jako kapelníka tříčlenného orchestru pro hostinský podnik žalovaného. Ze vzájemné korespondence mezi žalobcem a Leopoldem F-em jako zmocněncem žalovaného vyplývá, že k platnosti — přesněji řečeno k závaznosti — smlouvy bylo v tomto případě třeba, by smlouva o angažování byla vyhotovena také ještě písemně, což se nestalo. Určitá forma pro smlouvu může býti nařízena nejen zákonem, nýbrž i vůlí stran (§ 886 obč. zák.). Vyhradily-li si strany pro smlouvu použití určité formy, platí podle § 884 obč. zák. (v doslovu III. dílčí novely) domněnka, že před splněním této formy nechtějí býti vázány. Výhrada se ovšem musí státi před ujednáním anebo při něm, neboť na dodatečnou dohodu, že o smlouvě již pevně uzavřené má býti zřízena listina, nelze ustanovení § 884 obč. zák. vztahovati. V souzené věci bylo nižšími soudy na základě posudku znalce Bruno R-a a svědecké výpovědi Leopolda F-a především zjištěno, že v hudebnickém oboru jest obvyklé, že smlouvy o angažování se vyhotovují písemně a že bez této formy smlouva se nepovažuje za hotovou (perfektní). Proti tomu dovolatel nebrojí, ale dovozuje, že písemná forma byla v tomto případě zachována, protože ujednání se stalo vzájemnými dopisy ze dne 26. a 27. srpna 1929. Leč odvolací soud případně poukázal k tomu, že v dopisu Leopolda F-a ze dne 26. srpna 1929 bylo výslovně uvedeno, že pro případ přijetí nabídky žalobcem bude mu smlouva telegraficky teprve zaslána, a že

žalobce na to ve svém dopisu ze dne 27. srpna 1929 Leopoldu F-ovi odpověděl, že jest s jeho podmínkami srozuměn, žádaje při tom rovněž, by mu byla zaslána smlouva. Z toho jest usouditi, že se strany dohodly na výhradě, jaká jest ostatně v hudebnickém oboru obvyklá, že k hotovosti smlouvy jest potřebí, by její písemné vyhotovení bylo zasláno žalobci, a že tedy stranám nešlo o vyhotovení smlouvy jen k důkazu o tom, co bylo mezi nimi ujednáno, neboť k tomu by byly postačily již vzájemné dopisy ze dne 26. a 27. srpna 1929. Uvedenou výhradu jest posuzovati podle § 884 obč. zák. a platí tu domněnka, že před splněním této formy strany nechtěly býti vázány.

Čís. 12342.

Jde o smlouvu o dílo, nikoliv o smlouvu služební, ujednal-li vůdce skupiny žonglerů s majitelem zábavního tanečního podniku smlouvu, podle níž měl vůdce se svou skupinou po určitou dobu vykonávati v podniku žonglérské produkce za denní úplatu pro celou skupinu.

Okolnost, zabránivší provedení díla, jež se přihodila na straně objednatele (§ 1168 obč. zák.), nelze spatřovati v tom, že objednatel sdělil podnikateli (cizozemci), že žádal o pracovní povolení podle zákona ze dne 13. března 1928, čís. 39 sb. z. a n., ale že je neobdržel.

(Rozh. ze dne 9. února 1933, Rv I 1573/31.)

Berlínský artista domáhal se na majiteli tuzemského tanečního podniku zaplacení za smlouvené žonglérské produkce v podniku žalovaného. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce se domáhá na žalovaném, aby mu zaplatil smlouvený plat za žonglérské produkce v podniku žalovaného, k jichž výkonu byl žalobce ochoten, ale v provedení jich mu bylo zabráněno okolnostmi, jež se sběhly na straně žalovaného. Tento svůj nárok vyvozuje žalobce ze smlouvy, kterou žalovaný — majitel tanečního podniku — »angažoval« žalobce s jeho skupinou žonglérů, sestávající z jednoho pána a jedné dámy, pro svůj podnik na dobu od 1. února do 15. února 1930 za denní odměnu 200 Kč. Jest především zkoumati, jaké právní povahy jest smlouva stran. Nižší soudy ji považovaly za smlouvu služební (námezdní) a proto posuzovaly žalobní nárok s hlediska § 1155 obč. zák. S tímto právním názorem dovolací soud nesouhlasí, ježto dotčená smlouva byla ve skutečnosti smlouvou o dílo, jak plyne z těchto úvah: Podle § 1151 obč. zák. vznikne služební smlouva, je-li někdo povinen jinému konati po určitou dobu služby. Z motivů třetí dílčí novely k obč. zák. (zejména ze zprávy justiční komise str. 206) vyplývá, že při služební smlouvě jde o trvalý poměr závazkový